

משה התפלל על מרים בקיצור ע"י שם קדוש והקב"ה חס על כבודו של משה
וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ [קרו].
 (במדבר יב) **הָא אוֹקְמוּתָהּ, וְהוּא רְזָא דְשָׂמְא קַדִּישָׁא,**

יַמְחֵד סִרְי אַתְוּוֹן ופסוק זה כבר ביארו החברים שיש בו את סוד השם הקדוש
 הכלול מי"א אותיות, דהיינו שמשה התפלל על רפואת מרים ע"י שם קדוש היוצא מי"א
 אותיות של הפסוק 'אל נא רפא נא לה' [קרו] (רמ"ק), **וְלֹא בָעָא מֹשֶׁה לְצַלָּאָה**
יְתִיר, בְּגִין דְּעַל דִּידִיהָ לְמַלְכָּא לָא בָּעִי (דף קנ"ו ע"ב)
לְאַטְרָחָא יְתִיר ולא רצה משה להתפלל עליה יותר באריכות בגלל שהוא לא

רצה להטריח יותר מדאי את המלך הקדוש על צורכי עצמו. **בְּגִין כִּדְ קַדְשָׁא**
בְּרִידָה הוּא בָּעָא עַל יְקָרָא דְמֹשֶׁה. וּבְכָל אַתְרָא קַדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא בָּעָא עַל יְקָרִיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, יְתִיר עַל דִּילִיהָ
 ומשום כך שמשה חס על כבוד שמים לכן הקב"ה גם רצה וחס על כבודו של משה כי בכל
 מקום תובע הקב"ה על כבוד הצדיקים יותר מהכבוד שלו [קרו]. **וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי,**

אור הרשב"י

אל נא וכו' דע, כי תפלה זו יש בה י"א אותיות,
 שהם אל נא רפא נא לה. ואות פ' באמצע, ופ'
 באתב"ש היא ו', לרמוז כי מרע"ה המתיק ה'
 חסדים וה' גבורות שבדעת זעיר, ועי"ז נמתקו
 הגבורות ונתרפאה.
 [קרו] כמו המעשה בענין ירבעם שכאשר הוא
 בא להקריב ע"ז על המזבח לא קרא לו דבר
 אולם כאשר הוא הניף את ידו על הנביא יבשה
 ידו (רמ"ק).

[קרו] וכתב הילקוט יוסף ביקור חולים ואבלות
 סימן א' - הלכות ביקור חולים ורפואה
 שהמתפלל על החולה, יכול לשנות מלשון
 הפסוק, ולומר בתפלה "אל נא רפא נא לו".
 ועיין בש"ע (אורח חיים סי' קמו), שכל שנעשה
 בלשון תפלה ותחנונים שפיר דמי. ע"ש. וראה
 בהסכמת מרן אאמור"ר זצוק"ל בריש ספר
 תפלה למשה ע"ש מהר"ם שרעבי זצ"ל.
 [קרו] וכדאיתא בספר הליקוטים - פרשת
 בהעלותך - פרק יא ויצעק משה אל ה' לאמר

עֲתִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְבַּע עֲלֵבּוֹנָא דְיִשְׂרָאֵל
 יַעֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְלִמְחַדֵּי לֹזֵן בְּחֻדְוֹתָא
 דְּצִיּוֹן וְלַעֲתִיד לְבוֹא עֲתִיד הַקִּבְ"ה לַתְּבוּעַ אֶת עֲלֵבוֹן יִשְׂרָאֵל מִהַעֲמִים הָעוֹבְדִים ע"ז
 וְלִשְׂמַח אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשִׂמְחַת צִיּוֹן. דְּכִתְיִב שְׂכָתוֹב בַּפְּסוּק, (יִרְמִיָּה ל"א) וּבָאֵן
 וְרִנְנוּ בְּמָרוֹם צִיּוֹן וְגו'. וְכִדְיִן וְאֵן יִתְקִיִּים מִשׁ"כ (יִשְׁעִיָּה נ"ט) וּבָא
 לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְגו'. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמַלֹּךְ
 יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פרשת שלח לך

בשעה שיורדת השמש ומגיע זמן הערב מידת הדין מתוחה וצריך האדם
 להתפלל תפילת ערבית שימצא ברחמים

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ
 אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו'. (במדבר יב) רַבִּי חֵיָא פְתַח לְבָאֵר

את הפסוק והקדים לבאר את מש"כ, (איוב לח) הַמִּימִיד צוֹיֵת בְּקָר
 יַדְעָתָה שְׁחַר מְקוֹמוֹ [א]. שְׁחַר כְּתִיב, הִ"א אֶתְרַחֲקָא

אור הרשב"י

לקיים גזרתי היה א"כ ראוי לו לנוח בזמן מן
 הזמנים. והידעת את השמש המביא השחר
 איה מקומו אשר ישכן שם וכאומר הלא אין
 לו מקום מנוח והוא כפל ענין במ"ש
 (מצודות).

[א] וביאור הפסוק ע"פ פשוטו שאמר הקב"ה
 לאיוב האתה צוית מימך את השמש
 המשליך ניצוציו להאיר הבקר טרם יגלה הוא
 על פני הארץ האם צויתו מעולם ללכת ולבלי
 ינוח וכאומר הלא מעצמו יתנוועע בכל עת
 ולא ישקוט ולא ינוח ואם לא היה נכנע לי

הלימוד היומי

מִשְׁחָר. מַאי טַעָמָא שהנה הכתיב של הפסוק הוא שחר אולם הקרי הוא השחר

עם ה' הידיעה מאחר שהאות ה' התרחקה מתיבת 'שחר' והיא התחברה עם תיבת 'ידעתה'

הכתובה לפני תיבת 'שחר' ושאל רבי חייא שמה הסיבה לזה [ב]. **אָלָא אָמַר רַבִּי**

חֵיִיא, בְּשַׁעֲתָא דְנָטִי עָרְב, וְשִׁמְשָׁא נָטִי לְמִיעַל, כְּדִין

אֶתְחַלֵּשׁ תּוֹקְפִיה שבשעה שנוטה וקרוב הערב שבאותו הזמן השמש נוטה

להיכנס ולהעלים שאז נחלש כח השמש, **כְּדִין שְׁלֵטָא שְׁמַאלָא,**

וּמְשִׁתְּכַח דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְאֶתְפָּשֵׁט (לְעֵילָא) [ג] דהיינו שבערב

אור הרשב"י

דילהון גו ז"א כל היום כלו ועי"ז אין זו"ן מתמעטין אלא נשארים כל היום כלו במדת גדולתם שהיו בעת תפילת שחרית בכה אותו הרשימו הקטן הנשאר בהם אעפ"י שאינן מוחין גמורים וכמו שיוצאים מרישא דז"א כך יוצאין אחר התפילה מרישא דנוק' ועומדין

לה בסוד מקיפין ג"כ ואין נשאר בתוכה רק רשימו זעיר כל היום כנו' והוא מעמיד אותם בשיעור קומת גדלותם כל היום כלו. וכו' סוף דבר כי הרשימו דז"א עולה בתחילה הלילה ונעשה בחי' אור מקיף על ראשו אבל

הרשימו דמוחין דנוק' הנקרא רחל עקרת הבית הוא מסתלק בלילה ממנה ונכנס תוך גופא דז"א ממקום מוצאו שיצא בתחילה שהוא בחזה דז"א ושם עומד בתוך ז"א ומשם הוא מאיר אליה למטה ושם הוא עומד בבחי' מקיפין אל רחל נוק' דז"א והרי ביארנו

השינוי שיש בין היום ובין הלילה. וכו' אבל בלילה שהמוחין מסתלקים לגמרי שאף

[ב] אמנם יתורין הקושיה רק בסוף המאמר במש"כ בתר דאסתלק ליליא וכו' ובתחילה הקדים לבאר כמה סודות הקשורים לענין (מק"מ).

[ג] ובכדי להבין את המאמר הבא נקדים מש"כ בשעה"כ דרוש ה' דתפילין כי בכל תפילה ותפילה נכנסים המוחין ואחר התפילה חוזרים ומסתלקים וראוי שתדע כי הענין אינו כפשוטו לומר שהמוחין עצמן שבאים הם הם מסתלקים והם הם שחוזרים ובים בכל תפילה וכו' אבל סוד הענין הוא

כי אחר התפילה חוזרים להסתלק המוחין ההם ויוצאין מן רישא דז"א ועולים ועומדין על ראשו דז"א בבחי' אור מקיף על ראשו. אמנם כבר הודעתך כי כל דבר קדושה ורוחניות אע"פ שמסתלק עכ"ז נשאר שם לעולם בחי' רשימו זעיר תמיד ואינו מסתלק משם ונמצא כי אע"פ שאלו המו' נסתלקו למעלה בסוד מקיפין כנו' עכ"ז נשאר רשימו

